

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, etc. etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, la cel în sus 200 L. i.	
Pe jumătate de an	80			
Pe un pătrar de an	40			
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.			

INVĂȚĂMINTE DIN TRECUTUL SECTELOR

de Dr. Grigorie Gh. Comșa,
Episcopul Aradului.

Nimeni în materie de secte nu are voie a se referi la neștiință. Neștiința nu scuză pe nimeni, căci fiecare are glasul conștiinții. Acest glas al conștiinții în materie de secte răsună puternic. Cel ce în doctrina lui respinge uzul armei chiar și în caz de războiu, face dovada că este și împotriva stăpânirii, care nu în zadar poartă sabia, precum zice Sf. Pavel. Este limpede adevărul acesta, atât de limpede, că nu putem vorbi aici de o conștiință falsă sau eronată.

Dar noi voim a arăta pe scurt din unele întâmplări istorice, că pe lângă glasul conștiinții mai grăește și trecutul cu faptele lui. E vorba de mișcările rebotezătorilor din orașul Münster (Germania) dela anul 1534. Pentru autoritățile statului român sunt pilduitoare acele evenimente.

Am la îndemână volumul: „Die Wiedertäufer zu Münster“ apărut în Lena în anul 1923 și tradus în limba germană de Clemens Löffler după documente din secolul al XVI-lea. Volumul expune pe 270 pagini cele mai fantastice întâmplări. În orașul Münster în anul 1534 se ivesc rebotezători și consiliul orașului stă indiferent. Nepăsarea autorităților făcu să crească numărul celor ce se rebotezau, în frunte cu un anumit Rottmann. Evenimentele de atunci se pot asemăna în privința rebotezării, cu acțiunea sectărilor dela noi, cari se rebotează călcând legile statului, fără a suferi din cauza aceasta vr'o atingere.

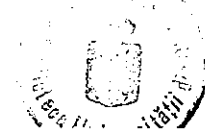
Dar rebotezătorii de atunci sunt un fel de

precursori ai celor de azi. Mulți se simțeau atunci atinși de un oarecare fior religios manifestat prin spasmuri, tremurătoare produse de o beură amețitoare, amestecată cu elemente chimice înzestrate cu anumite efecte amețitoare. Avenă azi în țară la noi pe așa numiții pentecostaliști, cari se împărtășesc pe ascuns în case particulare, — fără a fi oprți de autorități, — și apoi încep să tremur și să grăiască în limbi, cum zic ei. Viligența autorităților ar putea descoperi lucruri interesante.

Rebotezătorii din 1534 luau în bătaie de joc ceremoniile sfinte ale catolicilor. Aranjau manifestări pe străzile orașului Münster, ducând în lectică pe un pretăcut bolnav, căruia o persoană mascată ca preot îi citea; unii pocăiți luau în derâdere portul preoților.

Pocăiții de atunci devastau bisericile și mănăstirile. Chiar locuitorii orașului Münster, în mare parte ne mai putând tolera excesele rebotezaților și-au părăsit vetrele, plecând din oraș. Cei rămași acolo fură rebotezați cu forța, iar apoi cei rebotezați cu toții s'au baricadat în oraș, punând la temelie baricadelor cruci de piatră, sarcofage episcopale și pavagiul de piatră din biserici. Pocăiții din Münster au decretat comunismul, iar când „profetul” Ioan Mattius găsi un opozant în persoana unui biet fierar, acesta fu omorât. Se introduse și poligamia, iar ceice o reprobau, trebuiau să moară. Un anumit Ioan de Leyden se proclamă pe sine rege al „noului Sion” în Münster.

Rebotezătorii cari s'au baricadat în orașul Münster au recurs la consumarea tuturor pisicilor, câinilor și cailor din cetate ca să scape

de foamete, dar la urmă totuși s'au predat siliți de împrejurări! Corifeii mâncău mai ahtiați din carnea dobitoacelor, iar apoi au plătit cu capul nebunia săvârșită: Căci nebunie au făcut începătorii păcătoaselor erezii de azi.

Fără discuție, dacă azi pocăiții nu spoliază bisericile noastre, totuși în adunări, despre preoți se vorbește mai mult. Pocăiții de azi forțează pe fiii lor să se boteze din nou, căci altcum îi exclud dela moștenire. Copiii de bapțiști în școli ostentativ nu-și fac cruce, chiar dacă au botezul ortodox, pentru că așa îi învață părinții.

Pocăiții dela noi în unele sate învață că binecuvântarea căsătoriei e superfluă, ceea ce nu-i departe de ideea de poligamie; ei învață că va veni un nou imperiu a lui Mesia cu o nouă împărțire a bunurilor materiale, care va să zică azi ar fi mare nedreptate. Noroc, că nu au acces la arme, căci dacă ar avea putere ar folosi arma împotriva stăpânirii pocăiții de azi, cari sunt în teorie împotriva prinderii armei. Cunosco personal un caz, — când pocăiții din comuna Bonțești, județul Arad, au desarmat în ziua de Sf. Paști 1916 pe un jandarm.

Am putea spicui multe lucruri extravagante și mult grăitoare din viața pocăiților din diferite țări, dar ajung cazurile din Münster. Cei chemați a delibera asupra mișcărilor sectare sunt buni români și mari patrioți, — astfel că pot lua multe învățăminte din trecut. Exclusiv acest gând m'a călăuzit, când am scris aceste rânduri, pentru că prea mult îmi iubesc biserica, neamul și țara, decât să știu că nu am contribuit cu slabele mele puteri la deslegarea problemei sectare, atât de mult legată de propaganda străină ca unghia de carne.

(» *Universul* «).

Muzica și cultul divin.

Nu vreau să fac un istoric al cultului divin, nici al cântării, sau să arăt raportul istoric dintre acești doi factori. Istoricul muzicii se poate afla în orice manual de istoria muzicii, istoricul cultului în orice manual de liturgică și poți afla aci dacă vrei și raportul dintre ele.

S'a început să se dea o atenție mai deosebită cântării în biserica noastră. De aici și mulțimea compozițiilor bisericești. Liturgii, pricene, psalmi și multe alte ies cu duiumul de

sub teascurile tiparului. Unii se țin de vechile melodii bisericești, le armonizează și atâta tot. Alții, cu pregătire superioară, influențați de școlile în cari au umblat, introduc elemente noi, după cum află de bine, ca să nu zic, după cum au rămas de încătușați în lanțurile principiilor învățate. Or cum ar fi, lucrul nu e rău și poate servi și ca un document în fața îndoelnicilor în puternicia sentimentului religios, izvor al atâtor opere mărețe din trecutul nostru.

Cultul nostru divin folosește atâtea mijloace, prin cari poate concentra atenția credincioșilor, poate alunga gândurile streine cucerniciei momentelor, poate trezi și înălța sentimente adâncite în ființa sufletului omenesc. Strălucirea odăjdiilor, pictura pereților, duiumul flăcărilor țâșnite din fiecare luminare aprinsă — simbol al vieții, ce se mistue — se adresează direct simțurilor. Prin ele se deșteaptă idei și sentimente. Ele sunt înțelese de sufletul cel mai simplu, ca și de cel mai pătruns de adevărurile înalte ale culturii. Căci orice s'ar zice, partea cea mai mare a vieții noastre e legată de aceste simțuri.

Avem însă mijloace și mai bune pentru realizarea aceluiași scop — concentrarea asupra ideilor religioase, asupra umilinței creștinești, încrederii în ajutorul necesar pentru delăturarea îndoelilor, în fine pentru potențarea sentimentului eului. Unele cum sunt rugăciunile, apostolul, evangelia cuprind câteodată lucruri destul de abstracte, altele expun idei deosebite ideilor, ce stăpânesc indivizii, cari au venit la biserică, pentru ca să aștepte un moment de întărire sufletească în fața gândurilor ce îi obsedează. Pentru aceștia nu are cultul nimic? Ba da. E cântarea. Importanța psihologică a muzicii aș vrea să o schițez în vreo câteva cuvinte.

Pe lângă limbaj, arta a creiat o lume sonoră, capabilă să deștepte sentimentele cele mai proprii stării sufletești ale omului. Ea dispune de o putere cu mult mai mare decât limbajul și sgomotul. Sunetele limbajului sunt ordonate, distincte, ba chiar bogate, dar lipsite de forță prin ele înșile; doar prin semnificarea lor înseamnă ceva. Lumea sunetelor muzicale este însă distinctă, ordonată, bogată și puternică prin ea însăși.

„Arta a construit sonoritatea interioară, adică o nouă dimensiune a vieții afective. Muzica muzicalizează sentimentul. Nu putem presupune nici un minut, că ea exprimă sentimentele vieții ordinare... Muzica îndepărtează și eliberează de afectivitatea comună. Prin ea sentimentul realizează acest paradox de a se elibera de greutatea realității sale, fără a ieși din sfera afectivității”. (Delacroix *Psychologie de l'art.*)

Nu e vorba de muzica instrumentală numai,

ci chiar și de cea vocală, când ea satisface anumitor condițiuni. Căci dacă sunetul e socotit ca un ecou al sufletului, acest ecou se manifestă în primul rând prin muzica vocală. Mărturisirile oamenilor, cari și-au dat seama de acest fapt sunt un argument puternic în favorul ideilor expuse. Voiu aminti numai vreo câteva personalități în această ordine de idei și în special în legătură cu muzica bisericească. Filozoful și teologul danez Kierkegaard spunea: „Pe mine mă atrage mai mult cântecul psalmilor din întregul serviciu divin“. Psihologul american W. James, mărturisea, că el deși nu aparține nici unei confesiuni, totuși îi place mult să audă cântări de psalmi, în schimb nu poate suferi predicile. Filologul danez Madvig zicea, că cântarea vocală și aceea a organelor îl impresionează foarte puternic, deșteptându-i iubire și încredere, dar — spunea el — îmi era imposibil să mai stau, „când începea predica cu dogmatica ei contrazicătoare și nedeplină, cu neclaritatea și încheierile acelea abrupte“. Un vestit om de știință era un fervent cercetător al bisericii, iubea cântecul, dar avea totdeauna o atitudine critică față de predică.

Muzica e în stare să creeze o viață afectivă nouă, prin lumea undelor, ce le pune în mișcare. Ea unește lumea senzibilității cu profunzimile afective ale omului, înălțându-le spre sfere, dorite de om în orice moment de conștiință curată.

Poezia încă e o artă. Te prinde și ea în mrejele ei, dar îți limitează orizontul sentimentelor. Vorbele sunt mai precise, chiar când dispun de o sonoritate deosebită exprimă mai clar sentimentele, ce au frământat inima și creierul poetului. Claritatea însă nici odată nu captivează sufletele în latura emotivității, decât doar când ea corespunde stărilor psihice proprii individului, căruia se adresează. Muzica are o însușire, în care rezidă puterea ei de atracție. Ea posedă un fel de neclaritate, în senzul vagului exprimat de sonoritatea undelor, de ritmul, în care apar aceste unde. Iar vagul captivează, pentru că în el orice suflet găsește o undă, află un motiv corespunzător stărilor emotive proprii și e destul să-și înceapă vibrațiile o singură coardă, ca prin radiere, fenomen tot atât de real în domeniul psihic ca și în cel fizic, să pună în mișcare întreg sufletul. Calitatea undelor sonore are nuanțe nesfârșit de multe și variate. Mulțimea lor e o garanție și în același timp un mijloc de siguranță, că oricând poate atrage. Amintesc un fapt banal, dar foarte cunoscut. Treci pe o stradă populată fredonând o melodie cunoscută. Opreștete la sfârșitul ei și ascultă. Te vei mira poate de numărul acelor, cari o cântă după tine. Recitează fragmente din o poezie cunoscută pe

aceiași stradă, opreștete și constată câți ți-o repetă. Niciunul, ba poate te mai consideră și nebun.

Există oameni cărora nu le place poezia. Nu vei găsi însă de aceia, cărora să nu le placă muzica. Desigur calitatea ei diferă după gradul de cultură în general și cel de cultură muzicală în special. Argumentele sunt superflue. Muzica fiind un mijloc de exteriorizare a sentimentelor în forma cea mai adecvată raporturilor sociale și nizuințelor individuale, este un bun necesar pentru orice ființă umană. Și fiindcă nizuințele își au la bază impulsurile emotive, înainte de a ne apuca de îndrumarea nizuințelor, să cultivăm sentimentele. Sentimentele sunt ale individului, el le trăește, pe el îl sguidue și tot pe el îl îndeamnă spre acțiuni bune sau rele, după natura lor, sau după posibilitatea desfășurării lor. Deci muzica fiind o expresie a sufletului, va fi în stare să miște acel suflet, să-i deștepte sentimente ori de câteori va fi pusă la contribuție. De altă parte cunoscând firea omului atât de dispusă spre muzică, oricând i-ai da posibilitatea de manifestare, fie chiar prin impulsuri externe, prin imitație, va putea crea o atmosferă emotivă specifică situației în care se găsește și naturii cântării, ce o cântă. Aici zace puterea muzicii ca mijloc de înălțare sufletească.

Avem noi dreptul să lipsim pe credincios de acest bun? Cred că nu avem nici dreptul și nu e nici bine. Din contră datoria noastră e să-l învățăm să cânte, ca prin glasul lui să-și exprime frământările adânci ce-l mistue. Ea va ușura de povara ce-l apasă, căci a aflat alvia prin care să se scurgă.

Eu am avut în vedere latura psihologică a chestiunii. Alții o iau din alt punct de vedere. Cred însă, că nu au dreptate, când susțin tocmai contrarul. Mă gândesc la dl Nae Ionescu dela „Cuvântul“. În obișnuitele rubrici ale „Duminecii“ se ridică contra obiceiului de a cânta în cor pe o singură voce, pentru că aceasta „însemnează pur și simplu a tinde la generalizarea, la extinderea corului până ar cuprinde pe toți credincioșii din sfântul locaș“. Dar cor în patru voci e permis? Desigur e permis — ne-ar spune dl Nae Ionescu — pentru că așa se cântă în catedralele de pe întreaga țară. Și dacă te-ai pomeni odată că toată biserica cântă în patru voci — cum e obiceiul în bisericile rusești — ar veni din nou dl Nae Ionescu și ar striga dar asta e un atentat la dogmele ortodoxiei. Probabil D-S. cunoaște dogmatica mai bine decât întreg soborul prelaților noștri. Pentru ce se indignează atât de tare? Ne-o spune. Pentru că obiceiul de a învăța poporul să cânte la oficierea sfinte slujbe, este eminentemente protestant. El stă în legătură directă

cu pietatea protestantă după care între Dumnezeu și om nu intervine nimic și nimeni pentru stabilirea legăturii. D-Sa cade într'un extrem de frica celuilalt pe care și-l închipue. Cum? Creștinului nu îi e permis să stea de vorbă cu Dumnezeu? De câte ori te apucă un gând cucernic de sfințenie, să-l alungi, să nu ai dreptul să-l manifestezi? În cazul acesta oare omul nu s'ar simți degajat de orice responsabilitatea îndată ce și-a încredințat păcatele preotului? Am ajunge și noi acolo, ca să băgăm banul în mașina construită anume, pentru a recita rugăciunea în locul nostru, fiindcă nu avem timp de astfel de lucruri, cum fac tibetanii.

La liturgie — după D-Sa — credinciosul nu trebuie să ia parte activă ci numai să asiste. Cu alte cuvinte nu prezența spirituală e necesară ci cea fizică. A fi credincios, în cazul acesta, înseamnă să fi prezent la serviciu divin, apoi că gândul unde-ți sboară n'are nici o importanță. Care-i motivul? „A transforma pe tot credinciosul în ministrant, îndemnându-l să cânte, însemnează pur și simplu a ridica bisericii rolul de mediator și de garant între om și Dumnezeu“. Di Nae Ionescu sau nu știe ce e ministrant sau nu cunoaște noțiunea bisericii. Preotului nu i-s'a alterat întru nimic misiunea de ministrant al tainelor — căci aceasta înseamnă a ministra — dacă credinciosul dă răspunsurile liturgice; dar biserica nu e numai zidurile edificiului și nici numai preoții, ci comunitatea întreagă.

Dacă vrem să avem o biserică vie, să nu monopolizăm în mod exclusiv contactul cu Dumnezeu. Și nu numai oă nu o vrem, dar nici nu o facem. Dovadă îndemnurile continue ale prelaților de a activa biserica, adică pe credincioșii, ce iau parte la serviciul divin. Biserica vie aici pe pământ nu înăbușe pornirile nobile, ci le captează îndrumându-le pe drumul cel bun. Vânătorul imită strigătul de chemare al pasărilor, pentruca prin înșelăciune să le aducă înaintea gloatului omorător. Biserica nu vrea să omoare, ci din contră să mântue. Pentruce nu s'ar folosi atunci de tendința înăscută a omului de a-și exterioriza gândurile, de a-și vărsa durerile a-și destăinui aspirațiile în o formă, care fără a jigni amorul propriu, îi întărește credința?

(„Renașterea“).

L. Bologa.

Faptă vrednică de laudă.

Intr'una din comunele noastre aflătoare sub stăpânire sârbească, în Grebenaț, trăiesc și oameni cu tragere de inimă către biserica și legea strămoșiască.

S'a ridicat însă mai ales unul dintre ei, în anii grei de acum, un bătrân codrean pensionat, ca să arăte și cu fapte, că simțul de adevărată jertfă creștinească mai vibrează ici-colo, în inimile bune. Credinciosul acesta, după nume Mihail Voin, într'o binecuvântată oră a vieții sale s'a gândit și la neamul său; și s'a mai gândit, că îndeșert este comoara multă pe pământ, atunci când nu ai un drum de hrană duhovnicească. Și când bucuria faptei îi umplea sufletul de mângâiere, casa Domnului din Grebenaț lauda pe cel ce pusese „Fundațiunea Mihail Voin și soția sa Iuliana“! Zece mii de dinari numără fundațiunea aceasta destinată pentru scopuri filantropice și bisericești.

De laudă vrednică este fapta credinciosului Voin și pildă demnă de imitat pentru creștinii de toată „starea și chemarea“.

Mai ales în atmosfera vremilor de acum, când patimile domnesc neînfrânate, înăbușind orice sâmbure de adevăr și virtute, jertfa aceasta ia proporții frumoase. Ea demustră, că în adâncurile tălinate, sufletul creștinului adevărat ascunde dârz, un puternic fond de credință, care în lumea faptelor ia proporțiile unor jertfe, care stârnesc admirație și respect. Iar dacă ne gândim la creștinul nostru care n'a învățat pe la școale înalte, nu s'a rătăcit prin cele labirinte ale științei — cu atât gestul său îl arată cu suflet mai mare, mai neprihănit în fața celor neînvațați și îndeosebi în fața cărturarilor. Neurmărind onoruri, el n'a cerut în schimb considerația lumii — ci, trăind umil și retras, câștigând — Dumnezeu știe cum — puțină avere pământească, el a nizuț acum la comorile cerești și, le-a câștigat!

Fapta credinciosului Martin Voin este fructul unei credințe tari și în acelaș timp credință vie, credință generatoare de fapte. Această virtute îl face să fie creștin adevărat, care citește cărțile sfinte, aplicând învățătura celui ce zice: „Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără faptele tale, și eu îți voi arăta credința mea prin faptele mele“*).

*) Iacob 2, 18.

Consiliul central bisericesc.

Membrii Consiliului central bisericesc s'au întrunit în 23 I. c. seara, în locul eforiei bisericești din București strada Matei Millo, sub prezidenția I. P. Sfințitului Mitropolit Pimen al Moldovei.

Au participat: dnii miniștrii Al. Lapedatu și I. Nistor; prof. I. Matei, P. S. Platon Ciossu, dl C. Toma, senator de Iași; preoții: Crăciunescu, V. Iordăchescu, Comerzan, Vespasian Raut și C. Dron.

I. P. S. Mitropolit Pimen al Moldovei a adus la cunoștința Consiliului, că I. P. S. Patriarh, fiind însărcinat să îndeplinească demnitatea de Regent pe baza unei legi organice, lucrările acestui consiliu urmează să fie prezidate de mitropolitul Moldovei.

Membrii Consiliului au discutat următoarele chestiuni:

Proiectul de buget al bisericii pe anul viitor, urmând să fie trimis Ministerului Cultelor spre a fi înglobat în bugetul general al statului.

Chestiunea pământurilor, proprietății bisericești, care au trecut, din administrația Ministerului Cultelor, în a Consiliului central bisericesc.

S'a hotărât să se intervină la Ministerul Cultelor, ca fondurile speciale din dani și legate să fie predate Consiliului central, conform legii de organizare bisericească.

S'a luat în discuție regulamentul pentru funcționarea Consiliului central, proiectul de regulament al Casei de credit, economie și ajutor, a clerului, și proiectul de regulament pentru Casa de asigurare a imobilelor bisericești.

Acestea au fost date spre cercetare unor comisiuni, spre a fi aduse în discuția Congresului național bisericesc.

Membrii Consiliului s'au ocupat în urmă de chestia sporirii fondurilor Patriarhiei, printr'o contribuție benevolă a credincioșilor pe calea colectării în sărbătorile Sfintei Invieri.

Această colectă se va face de toate bisericile, cu avizul chiriarhilor respectivi.

Banii colectați cu tasul ce s'a purtat în bisericile noastre, la 8 Septembrie a. c. în favorul zidirii unei biserici noi în comuna Fărășești, să se deperteze fără amânare la Cassa diecezană, conform circularului Nr 3292 E ex 1927, publicat în Nr. 33/1927 al „Foi Diecezane“.

ȘTIRI

Ministerul Instrucțiunii publice, înștiințat că unele școale primare percep taxe de înscriere, a trimis revizoratelor o circulară, prin care le face cunoscut că, învățământul primar fiind obligatoriu și gratuit, este interzis școalelor de a percepe vre-o taxă de înscriere. — Deschiderea școalelor primare se face la 15 Octombrie.

Pentru Anton Pan. Implinindu-se un veac de când cântărețul bisericesc și poet popular Anton Pann a servit în Biserica Sf. Nicolae (Prund) din Brașov, Asociația generală a cântăreților bisericești din România a hotărât să comemoreze această aniversare în congresul al IX-lea al ei care se ține în 29 Septembrie a. c. în Brașov, la biserică unde a cântat Pann. Comemorarea se va face printr'o slujbă religioasă. La liturghie și parastas cântăreții bisericești din toată țara vor cânta din compozițiile lui Anton Pann. După amiază va fi festival în sala liceului „Andrei Șaguna“, unde dl profesor I. Popescu Paserea, președintele asociației, va conferența despre: „Rolul lui Anton Pann în muzica bisericească și populară română“. Conferența va fi ilustrată cu cântări bisericești de-ale lui Anton Pann.

Grăbirea judecării proceselor agrare. Ministerul de agricultură a fost sesizat, că în diferite părți din țară, lucrările prevăzute de legea agrară, cari cad în competența comisiilor județene de expropriere, merg foarte greu. Definitivarea acestei reforme fiind de mare importanță și pentru ca interesele Statului și particularilor (proprietari și săteni) să nu fie prejudiciate — ministerul de agricultură a comunicat consilierilor agricoli și președinților comisiilor județene de expropriere, să ia măsuri ca toate procesele pendente în fața comisiilor județene — să fie judecate urgent — neîngăduindu-se amânări decât în cazuri bine justificate. Se vor lua măsuri ca și procedarea să se îndeplinească la timp.

Un mut din naștere își recapătă vocea. Din Londra vine știrea unui fapt în adevăr neobișnuit care s'a petrecut în Noua Zeelandă, la Wanganui, zilele trecute. Un grup de persoane jucau foot-ball. Printre jucători era și un tânăr de 21 ani, anume Maori, mut din naștere. În focul jocului, făcând anumite mișcări repezi, el se pomeni deodată scoțând țipete tari. Tovarășii săi de joc fură tot așa de uimiți

precum era și el, deoarece până atunci n'a putut să scoată nici cel mai mic sunet. La câtăva vreme în urmă, Maori reuși să rostească silabe întregi, astfel că, în momentul de față, el pare deplin vindecat de muțenie.

Petrecherile sunt oprite în timpul posturilor. Prefectura poliției Capitalei aduce la cunoștință, că în urma înțelegerii luate cu Sf-ta Patriarhie, nu va elibera autorizațiuni de baluri mascate sau deschise, matineuri sau serate dansante, etc. decât în carnaval. În timpul postului, cu desăvârșire oprite asemenea petrecheri, fie că ar fi organizate de societăți de binefacere, culturale, naționale, etc. fie de proprietarii, antreprenorii sălilor de dans, diferitelor localuri de consumații, ca restaurante, cafenele, varietouri, berării, bodegi, cârciumi, școale de dans, etc. Sperăm că măsura această se va estinde asupra țării întregi.

Catolicii austriaci lucrează la înființarea unei organizații militare. De aproape două luni „Heimwehr“-ul — această armată ilegală a social-creștinilor austriaci — face o propagandă asiduă în țara lor. Zilele trecute, la un congres al catolicilor din Austria inferioară, lucrul principal dezbătut a fost chestiunea Heimwehrului. Motivul înființării acelei organizații religioase — militare, zic ei, este pregătirea de războiu. „Catolicismul nostru nu poate rămâne astăzi o simplă rugăciune creștinească. El trebuie să fie un factor viu și să-și îndeplinească serviciul cu sabia în mână...“ a spus un deputat social-creștin.

Ce lipsă de sabie, ce lipsă de războiu? Creștinismul, doar nu s'a lățit cu sabia și, place-ne să credem, nici nu se apără așa, nici chiar în zilele de azi. Ori această formulă e numai o mască; adevărul fiind tendința de a ocoli tratatele de pace care limitează înarmările? Dar atunci există sancțiuni.

CONCURSE.

În baza Ordinațiunii Ven. Consiliu eparhial Nr. 2724 B ex 1924 se escrie concurs pentru întregirea parohiei de clasa II-a din comuna Iladia (Ilidie), protopresbiteratul Bisericii-Albe, rămasă vacantă după preotul Corneliu Cure, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

E m o l u m e n t e :

1. Una sesiune parohială constătătoare din 30 jug. pământ și una grădină extravilană de 400 St.□.
2. Salariul anual de 175 Lei (350 coroane) ce se plătește din cassa bisericeii (fondul preoțesc) titulo, bir și stola preoțească.
3. Anual câte 25 Lei ca răscumpărare pentru plățul intravilan, care nu este în natură.

Se observează, că dările după realitățile primite în uzufruct va avea să le supoarte însuși alegândul paroh și tot dânsul va avea să se îngrijească și de locuință, nefiind casă parohială la această parohie.

Concurenții — cu cvalificație în regulă — sunt poștiți a-și înainta petițiile de concurs — instruate conform dispozițiilor Regulamentului pentru parohii — Oficiului protopresbiteral din Răcășdia, adresate Consiliului parohial din Iladia (Ilidia).

Recurenții sunt poștiți a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie, cu prealabila incunoștințare a protopresbiterului tractual.

Iladia (Ilidie), din ședința Consiliului parohial ținută la 6 August 1927.

Simeon Luca
paroh. preș. cons.

George Verca
inv. not. cons.

În conțelegere cu mine :

Alexandru Munteanu
protopresbiter.

1—3

* * *

Pe baza ord. Ven. consiliu eparhial ddo 11 Iulie a. c. Nr. 3030, se escrie concurs pentru întregirea postului de paroh al parohiei de cl. III-a din Găvojdia, (protopresbiteratul Logojuului), devenită vacantă în urma abzicerii parohului Dimitrie Morariu, cu termenul de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

E m o l u m e n t e :

1. Una sesiune parohială constătătoare din 28 jugere pământ arător și un intravilan parohial fără locuință.

2. Stola uzitată.

Dările după pământul parohial le va suporta alegândul paroh și tot dânsul se va îngriji și de locuință.

Doritorii de a ocupa acest post să-și trimită recursele lor, instruate conform normelor din vigoare și adresate Consiliului parohial din Găvojdia, Prea On. Oficiu protopresbiteral în Logoj.

Recurenții sunt poștiți să se prezinte în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sf. Biserică, cu prealabila învoire a protopresbiterului tractual spre a-și arăta desteritatea în cântare, tipic și oratorie.

Găvojdia, din ședința Consiliului parohial ținută la 14 August 1927.

Nicolae Vânău
preș. cons. paroh.

Simion Sirbu
secr. cons. paroh.

În conțelegere cu mine :

Dr. George Popovicu
protopresbiter.

Nr. 3705 B. ex 1927.

Acest concurs se publică cu adausul, că — în baza aliniatului ultim din § 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie 1927 și respective 12 Aprilie 1914 Nr. 3053 B., ridicat la valoare de concluz sinodal eparhial cu concluzul Nr. protoc. 33 ex. 1914 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută la 7 Octomvrie 1927.

Episcopul diecezan :

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

1—3

Pe baza ordinului consistorial ddto 3 Mai 1927 Nr. 1663 B. ex 1927, se escrie din nou concurs pentru întregirea postului de paroh în parohia vacantă de cl. III-a din Scăiuș, protopresbiteratul Logojuului, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumente:

1. Două sesiuni parohiale constătătoare din 64 jughere.
2. Două intravilane și două extravilane de câte 800 st. □.
3. Stola și birul uzitat.
4. Locuință în natură cu supraedificatele necesare. Dările le va solvi alesul preot.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a-și înainta petițiunile de concurs prin P. O. Oficiu protopresbiteral din Logoj și a se prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare, cu prealabila încunoștințare a protopresbiterului tractual, în sf. Biserică, spre a-și arăta dестeritatea în oratorie și cântare, nu însă în ziua de alegere.

Scăiuș, din ședința Consiliului parohial ținută la 21 Maiu 1927.

Al. Voșinariu
preș. com. par.

Constantin Totir
not. com. par.

In conțelegere cu mine:

1—3

Dr. George Popoviciu
protopresbiter.

JUDECĂTORIA DETA.

Nr. 2517/1927 G.

Edict de licitație.

Subsemnatul esmis judecătoresc prin aceasta public, că în baza deciziei Nr. 3033/1927, 3034/1927 a judecătoriei Caransebeș și Nr. 882/1927 a Trib. Caransebeș în favorul reclamantei Banca Banatului Societate pe acții în Caransebeș repr. prin Dr. Alexandru Morariu avocat pentru încasarea creanței de 33.860 Lei, 23.590 Lei și 226.950 Lei capital și acces. se fixează termen de licitație pe ziua de **15 Oct. 1927 ora 10 a. m.** la tața locului în comuna Șemlacul-Mare unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 1 mașină de cusut, 12 butoaie, circa 50—60 metri grâu, 2 cai, 1 birjă, 1 trăsură, 1 jiradă fân, 1 jiradă paie, 2 pluguri etc. în valoare de Lei 79.000.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare. Deta, la 24 Septemvrie 1927.

Robert Weiss m. p.
esmis jud.

AVIZ!

Lecții de vioară predă Prof. de liceu ERVIN LURTZ.

A apărut:

Cartea Pădurarului

Noțiuni elementare din știința silvică

de

Alexandru Diaconovich

Director general în retragere al Com. de avere.

Edițiunea II-a

Exemplarul 40 Lei plus speșele postale.

Se poate comanda la Librăria și Tipografia Diecezană din Caransebeș.

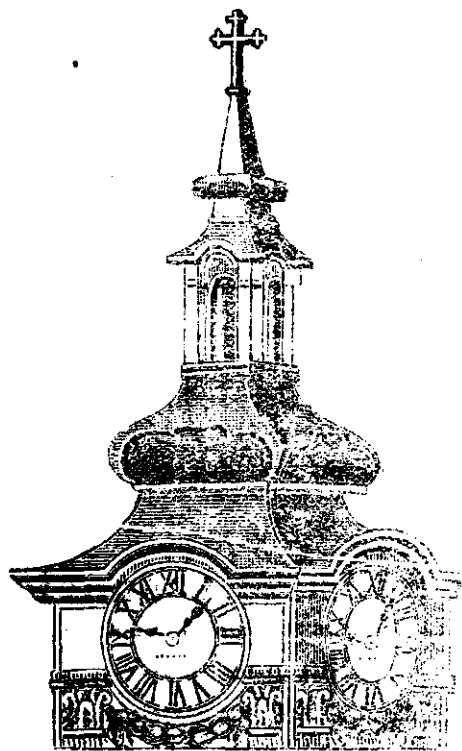
Faguri artificiali

din ceară curată se află permanent în depozit și se pot comanda la

Fabrica eparhială de lumânări
de ceară din Caransebeș

Comenzile se execută urgent.

CEASORNICAR ȘI MECANIC

FRIDERIC GROCHOWINA

CARANSEBEȘ, Str. EPISCOP POPASU
(INSTITUTUL TEOLOGIC)

Furnizează, montează și preia
reparaturile ceasurilor dela biserici.

Mare depozit în
Oroloage de tot felul, marfă de
aur și argint, optică și chihlibar.
— Magazie de instalarea telegrafelor și
telefoanelor de casă. — Depozit de
MAȘINI de CUSUT, BICICLETE și
GRAMOFOANE, precum și accesoriile
acestora. — Reparațiuni de tot felul se
efectuează în mod prompt și solid.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, parăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.